

til Amortisation i en vis Aarrække. Det er ogsaa det, Forslaget gaar ud fra. Oprindelig var Bestemmelsen noget mere hemmende, navnlig for de Selskaber, der drive en energisk Forretning og have den største Tilgang, ganske særlig for de danske Selskaber, som virke i Udlandet — og det kan jo dog ikke kaldes forkasteligt, at de søge at drage udenlandsk Kapital her ind i Landet. Men de danske Selskaber, som beskæftige sig dermed, komme til at svare betydelig højere Erhvervsudgifter for de Forsikringer, de erhverve fra Udlandet end for de indenlandske, og hvis man vil sætte alt for strenge Regler for disse Erhvervsomkostningers Afskrivning vanskeliggør, til Dels umuliggør man en saadan Virksomhed af danske Selskaber i Udlandet. Bestemmelserne ere strenge nok, som de ere. Men jeg mener dog, at man kan akviscere ved dem, saaledes som det her er formuleret.

Der er talt en Del om Bestemmelsen i § 39 om Stempelpligten, men det skal jeg ikke lægge overdreven Vægt paa. Som det allerede blev fremhævet af den sidste ærede Taler, betyder dette ikke meget i de enkelte Tilfælde, og desuden er det ikke Selskabet, men den forsikrede, som skal betale Stemplet. Man lader altid Betalingen for Stemplet gaa med i den første Præmie. Det kan altsaa for saa vidt være Selskabet lige meget. Det er en Lettelse, som ydes de forsikrede, men hele Spørgsmaalet er af meget underordnet Betydning. Vigtigere er Bestemmelsen i § 43 om de udenlandske Selskaber. Det vil være klart for den, som med et kritisk Blik gennemlæse denne Lov, at udenlandske Selskaber her egentlig blive meget gunstigere stillede end de danske, og det kan jo ved første Øjekast have noget urimeligt ved sig. Man plejer jo ellers ikke at ville stille udenlandske Foretagender gunstigere end de danske. Men tænker man Sagen igennem, vil man se, det er ret nødvendigt, at det bliver saaledes. Man kan jo sætte saa strenge Kontrolbestemmelser, man vil, over for de udenlandske Selskaber; de kunne dog ikke overholdes. Det kan ikke nytte noget, at man vil undersøge deres hele Forretningsførelse; man faar ganske simpelt ikke Adgang dertil, og selv om man delvis fik det, vilde de dog med største Lethed kunne dreje os en Voksnæse. Det er kun over for Selskaber, som have deres Hovedkontor her i Landet, man kan øve nogen Kontrol, og denne kan dog, som allerede fremhævet, kun blive ufuldkommen. Det er derfor fornøftigt, at man i

Forslaget ganske opgiver at ville øve en saadan Kontrol over for udenlandske Selskaber. Forslaget vil altsaa kun, at der skal kunne øves Kontrol med Hensyn til Selskabernes Grundlag, at der f. Eks. skal aabnes Adgang til at forbyde Selskaber, som have en saa lav Præmie, at deres Usikkerhed straks er indlysende for enhver Forsikringstekniker, eller de Assesmentselskaber, som der var Tale om før. Man vil ogsaa kunne forbyde Selskaber af et saa ringe Omfang, en saa ringe Kapitalstyrke, at de alene af den Grund ikke byde nogen Garanti. Men om deres fornødne Formue er tilstrækkelig, hvorledes deres Kapitalers Anbringelse er o. s. v., kan man af gode Grunde ikke blande sig i. Derfor har man indskrænket sig til at forlange et Depositum af 100,000 Kr.. Nu er jeg ikke uden Betænkkelighed ved en saadan Bestemmelse. Det er en af de Bestemmelser, som ere farlige, fordi de synes at skabe en Sikkerhed, som i Virkeligheden ikke eksisterer. Selv usikre udenlandske Selskaber ville nu kunne sige: vi ere tilladte af den danske Stat. Vi have deponeret i Nationalbanken den Sum, som den danske Stat forlanger af os; er det ikke Sikkerhed nok? I mange Lægfolks Øjne vil det ogsaa være tilstrækkeligt, de ville tro, at den hellige Grav saa er vel forvaret, skønt det ikke garanterer det allerringeste, thi for Selskaber med en stor Forretning her i Landet ere disse 100,000 Kr. i Depositum ganske uden Betydning. Man har tidligere haft Bestemmelser fremme om, at disse Selskaber skulde deponere fornøden Formue, og derved naar man selvfølgelig en bedre Sikkerhed, men man har frafaldet dette i den skandinaviske Kommission, væsentlig af den Grund, at saadanne Bestemmelser ere meget rigoristiske i Sammenligning med andre Landes. Det staa ganske vist ikke udtrykkeligt i Betænkningen, men jeg vil supplere Betænkningens forsigtige Ord saaledes: at man frygter for, at en saadan Rigorisme kunde blive farefuld, idet den kunde give Anledning til ubehagelige Bestemmelser over for skandinaviske Selskaber i Udlandet. Derfor har man ikke villet gøre det. Da man dog ikke kan opnaa en Betyggelse over for udenlandske Selskaber, som nærmer sig til den, man efter denne Lov kan opnaa over for danske, er jeg ikke stemt for at udstrække denne Skinsikkerhed mere end nødvendigt, og skal derfor ikke gøre mig til Talsmand for Deponeringen af den for-